

og videre. Noget, der straks maa forundre, er, at den højtærede Justitsminister er gaaet ud fra som givet, at Forslaget om Afrustning allerede er gennemført, og derfor har undgaaet saadanne Udtryk som „Militæret“, „Krigsmagten“, „Krigsmagtens Forsyning eller Befordring“ o. s. v. De Ord er slettede, de hører ikke hjemme i den Straffelov, vi nu skal give. Samtidig med at Justitsministeren bruger andre Udtryk, sætter han endvidere Straffene meget stærkt ned. Straffen for Raad og Bistand til Fjenden, som var foreslaaet fra 12 til 2 Aar, nedsættes til ikke under 2 Aar. Det vil blive noget mildere, idet vi ved Fængsel ikke kan gaa saa højt op. Straffen for den, som for at forandre Statsforfatningen fremkaldte eller ledte Oprør, var foreslaaet fra 3 Aar til Livstid. Den højtærede Minister er gaaet den Vej at sige: ikke under 3 Aar, altsaa en meget betydelig Formindskelse, da det er Fængselsstraf. For Deltagere i saadant Oprør fastsatte Kommissionens Forslag til indtil 12 Aar. Den højtærede Justitsminister har sat Straffen meget stærkt ned, nemlig til indtil 4 Aar. Jeg tror ikke, det er rigtigt at gaa denne Vej. Justitsministeren begrundede det med, at i disse Tilfælde gælder det ikke om at have en streng Straf, men at have en effektiv og hurtig Retshaandhævelse. Jeg havde derfor glædet mig til at se, hvorledes denne effektive og hurtige Retshaandhævelse skulde finde Sted i disse Tilfælde, men det hører man ikke noget om. Jeg havde tænkt mig, at Justitsministeren vilde gaa den Vej, at man eventuelt øjeblikkelig skulde indespærre de vedkommende uden Lov og Dom eller noget lignende for at have en virkelig effektiv Retshaandhævelse. Men da Justitsministeren ikke gaar den Vej, ser jeg ikke, hvorledes vi faar en virkelig effektiv Retshaandhævelse. Men saa synes jeg, det netop er godt, at vi paa dette Omraade har strenge Straffe.

Den højtærede Justitsminister har ligeledes fulgt Professor Goos i Spørgsmaalet med Hensyn til Bestikkelse, ogsaa i det Tilfælde, hvor Formaalet ikke har været pligtstridig Handlemaade. Og endvidere i § 132, hvor der fastsættes Straf for den, som uberettiget giver offentlig Meddelelse om Forhandlinger indenfor offentlige Raad og Mynigheder. Det er dog vistnok i det sidste Tilfælde et Spørgsmaal, om man ikke dér kunde nøjes med § 108, og om man behøver at gaa saa vidt, som her er foreslaaet; men det vil jo nu blive undersøgt.

En Paragraf, der formentlig vil give Anledning til stor Diskussion, er § 139, der handler om den, som offentlig tilskynder til

Forbrydelse. Her staar der jo to Anskuelser overfor hinanden. Nogle mener, at der skal være Pressefrihed, og at man ikke maa gribe for stærkt ind her; derfor skal man have Lov til at fremkomme med Artikler, selv om de undertiden er noget kraftige. Man mener fra den Side, at man maa kunne nøjes med de almindelige Regler om Forsøg og Meddelagtighed, hvis Bladene gaar for langt i den Retning. Justitsministeren har her ikke været heldig med at ramme alle sine Meningsfællers Anskuelser. Jeg ser oven i Købet, at der enkelte Steder udtales, at den højtærede Justitsminister er gaaet for vidt i at forbyde, naar han slutter sig til det Standpunkt, som siger, at Pressen maa ikke have for vidt Spillerum i disse Forhold; der er ingen Grund til, at Pressen skal have Lov til ligefrem at opfordre og tilskynde til Forbrydelse. Det er altsaa de to Standpunkter, der her staar overfor hinanden. Jeg er enig med den højtærede Justitsminister med Hensyn til denne Paragraf. Jeg synes, det er godt, at man begrænser Pressens Frihed paa dette Punkt, at man siger: ligefrem Tilskyndelse til Forbrydelse kan man ikke have. Det viser sig ogsaa, at man har foretaget Begrænsninger i Forhold til Lovforslaget, som det var tidligere; der er foretaget nogen Begrænsning ved Mindretallets Forslag, og naar man tager den Begrænsning, som her er foreslaaet, synes jeg godt, man kan tage det. Fra anden Side fremhæves der, at man godt kunde nøjes med Reglerne om Forsøg og Meddelagtighed. Og der siges, at naar man gaar videre, altsaa saa vidt, som Ministeren her er gaaet i Tilslutning til Mindretallet, og som jeg synes er rigtigt, skulde det skyldes et Ønske om at slaa en for kraftig Opposition ned, det skulde være for at hindre den frie Diskussion om offentlige Anliggender. Der tilføjes i denne Kritik af Justitsministerens Paragraf, at Fremskridtspartierne og da navnlig Socialdemokraterne altid har været Modstandere af en saadan Lovbestemmelse, og den Omstændighed, at de for Øjeblikket er ved Magten, skulde dog ikke gerne bevirke, at de foreslog saadanne Paragraffer. Jeg synes, at denne Kritik skyder over Maalet, for jeg synes, at vi alle maa kunne enes om, at naar Pressen ligefrem tilskynder til Forbrydelse, ikke blot virker ophidsende — det maa blive en Skønssag —, men ligefrem tilskyndende, er det rimeligt, at man siger, at i det Tilfælde kan man ikke nøjes med de almindelige Regler om Forsøg og Meddelagtighed. Man maa kunne slaa ned overfor Pressen i det Tilfælde, saa jeg haaber, at denne Paragraf vil kunne gaa igennem. Maaske skal Forbrydelsernes Art nævnes,